

PROLOGAS

Antradienis

VISŲ GALVOSE SUKOSI MINTYS APIE LIETŲ. JIS STAIGA TAPO be galo svarbus, nes oras buvo giedrutėlis, o karštis darėsi nebepakeliamas. Įkaitusiomis gatvėmis vaikščioti buvo nepatogu, ir tai vaikus prispyrė sėstis ant dviračių, šiems riedant blizgančiu asfaltu vaikų klegesys – toks, koks būna tik vasarą, – aidėjo visur aplink.

O paskui lyg iš niekur nieko dangus aptemo it pritvinkusi mėlynė ir pratrūko. Tai įvyko taip netikėtai, kad net orų pranešėjai paliko nustėrę ir kone atsiprašinėjo per vidurdienio žinias. Sakė, kad audra turėjo nuslinkti palei pakrantę nepasiekusi rytų, kur Šiaurės jūroje būtų pradingusi be pėdsako. Tačiau ji netikėtai pakeitė kryptį ir užgriuvo Norfolką – su tokiu įniršiu, kad net langai drebėjo ir medžiai linko prie žemės. Lauke neliko nė gyvos dvasios – nebent mirtinas reika-

las ką nors būtų išvijęs iš namų. Miestas tapo vaiduoklišku, pro aprasojusius langus liūtį stebinčių veidų galerija.

Vėliau visi prisiminė tą liūtį. Minėjo ją kiekviename pranešime, kiekvienoje laidoje. *Nereikėjo jai eiti dirbti. Motina, matyt, pamišusi, kad išleido mergaitę į lauką. Lietus buvo toks stiprus, kad greičiausiai ją nuplovė į jūrą.*

Visų galvose sukosi mintys apie lietų. Lietų, tądien suvariusį į namus visą miestą.

Tądien niekas net nosies nekišo laukan – niekas, išskyrus tą vargšę mergaitę.

Ir vyrą, kuris ją išsivežė.

~~~~~

– Mama, prašau!

Meizei Maloun turėjo greitai sukakti dvylika – ji buvo jau per didelė trypti kojomis, tačiau šįkart, regis, neturėjo kitos išeities. Mėgino įrodyti savo teisybę šimtu skirtingų būdų, kol galiausiai mama pirštais užsikimšo ausis ir ėmė šokinėti nuo kojos ant kojos dainuodama „lia lia lia“. Meizė norėjo užsidaryti savo kambaryje, bet mama pagrasino atimti telefoną. Tuomet mergaitė išmėgino seną triuką – pareiškė, kad pabėgs ir niekada nebe-griš. Bet mama tik gūžtelėjo pečiais ir pavadino tai kvailyste, nes viso to kvailio ginčo esmė ir yra ta, kad Meizė *nenorinti* niekur eiti. Tai kur ji ketina bėgti? Į spintelę po kriaukle?

Tad kas jai beliko, jei ne trepsėti ant nutrinto svetainės kilimo?

– Mama, pažiūrėk, kaip lyja!

Iš tiesų – pylė kaip iš kibiro. Vos per akimirką saulėta diena pavirto liūtimi – lietūs šniokštė žemyn it upę.

– Žinau, kas yra lietus, Meize, – atsakė pižama ir chalatu tebevilkinti mama – nors jau buvo kone pietų metas. Rankoje ji laikė minkštą „Mayfairs“ cigarečių pakelį ir tą patį geltoną vienkartinį žiebtuvėlį, kurį, matyt, turėjo nuo tada, kai gimė Meizė. – Taip pat žinau, kad jis tau nepakenks. Nebent esi pik-tasis gnomas.

Ji nužvelgė Meizę nuo galvos iki kojų.

– Tiesą sakant, gal tu ir esi gnomas. Tai daug ką paaiškintų.

– Mama!

Meizė norėjo rėkti taip, kad aidėtų visas namas, bet niekas neišveda mamos iš kantrybės greičiau nei jos pykčio priepuoliai. Ji turėjo visiškai naują „iPhone 7“ – na, bent jau jai jis buvo naujas – mama pigiai nupirko jį feisbuke, nes ant ekrano buvo įbrėžimas. Kartą jau buvo jį praradusi, nes atsisakė padėti siurbti grindis. Negalėjo rizikuoti vėl jo netekti – tik ne dabar, kai pagaliau išsiaiškino, kaip jame įdiegti „Minecraft“.

– Klausyk, padarysiu tai rytoj, – maldavo ji. – Mūsų vėlavimai nesukelia ponui Volkeriui jokių rūpesčių.

– Sukelia, – atšovė mama ir prisidegė cigaretę. Meizė piktai dėbeltelėjo į ją ir ranka išsklaidė dūmus sau aplink veidą. – Ir ne jam, o jo klientams. Žmonės tikisi laikraščius gauti laiku. Kokia prasmė skaityti savaitės senumo naujienas? Tai net nebe naujienos. Greičiau *senienos*.

Ji nusijuokė iš savo pačios sąmojo, o Meizė kažką niurnėjo po nosimi.

– Tai nemokamas laikraštis, – sudejavo ji. – Niekas jo neskaito.

Jos mama giliai įkvėpė, sulaukydama dūmus plaučiuose. Ji apsisuko, kad išpūstų juos virtuvėje – vienintelėje vietoje, kur iš esmės ji turėtų leisti sau rūkyti, tačiau dūmai sklido visur, o nuo jų aitrumo Meizei net susvaigo galva. Visos namų sienos buvo pageltusios, ir ji susimąstė, ar mamos plaučiai tokie pat.

– Meize, ką aš tau vakar sakiau? – siutinamai ramiai paklausė mama.

Meizė gūžtelėjo pečiais, nors kuo puikiausiai atsiminė.

– Sakiau, kad privalai atlikti, kas priklauso, ar ne? Sakiau, kad gailėsi atidėjusi rytdienai. Ir štai – antradienio popietė, penkiolika po trijų – ir jau gailiesi? Taip. Pati norėjai to darbo, norėjai užsidirbti pinigų. Niekas nevertė tavęs to daryti, o jei sugalvojai viską mesti, gali kad ir dabar paskambinti ponui Volkeriui.

Meizė dar sykį treptelėjo koja, tačiau viskas, ką tuo pasiekė, tebuvo pašaiپی šypsena ant putlaus pageltusio mamos veido. Akimirką ji net pagalvojo, kad būtent taip ir padarys – paskambins ponui Volkeriui ir pasakys jam, kad susikištų tą savo darbą ten, kur saulė nešviečia. Bet jis jai mokėjo tris svarus už valandą, tad tie dešimt svarų, kuriuos ji gaudavo kas savaitę, padėdavo susimokėti už visus tuos dalykus, kuriems mamos duodamų pinigų nepakakdavo.

Jau nekalbant apie papildomus pinigus, kuriuos ji gaudavo pardavinėdama *kitus* dalykus.

Mama teisi, tai viso labo lietus.

Meizė pažvelgė į duris ir atsiduso.

– Prašau? – pabandė dar kartą.

Ji nustebo pajutusi, kaip mama stipriai ją apkabina, cigaretę laikydama aukštai virš galvos, kad ši neišdegintų jai akies.

– Didžiuojuosi tavimi, tinginuke Meize, – pasakė mama. – Greitai augi, tu jau tokia didelė mergaitė.

Tada paleido ją iš glėbio ir pliaukštelėjo per sėdmenis.

– Pirmyn, eik ir padaryk, ką privalai. Įmesiu į orkaitę žuvų pirštelių. Kai pareisi, galėsime sėsti valgyti. Ar gerai?

Meizė papūtė lūpas ir dar kartą atsiduso.

– Gerai.

~~~~~

Praėjus kelioms sekundėms ji pajuto, kad ištis ne taip ir blogai. Lietus nebuvo šaltas, kone maloniai šiltas, lyg stovėtum po dušu. Ir iš tiesų, lijo taip stipriai kaip prausiantis, gal net stipriau, palyginti su vandens srove iš jų apkalkėjusio dušo. Praėjus pirmajam šokui nuo įnirtingai veidą talžančių tūkstančių lašų, Meizė ėmė kone mėgautis tuo pojūčiu.

Kelias per gyvenvietę vedė žemyn, tačiau, kad ratai neslysiotų, ji visą laiką laikė užspaudusi stabdį. Vanduo plūdo į kanalizaciją, vietomis jo buvo tiek daug, kad susidarė sūkuriai. Kaskart ratams skrodžiant balą, ant tuščių šaligatvių pasipildavo vandens pūslai, ir ji linksmai įsivaizdavo, kaip aptaško praeivius – mama atsidūrė sąrašo viršuje. Laikraščių prigrūstas, kone toną sveriantis krepšys slėgė Meizei pečius, tačiau ji jau buvo prie to pripratusi ir puikiai žinojo, kad ties posūkiu reikia važiuoti atsargiai, antraip nusviręs krepšys ją parvers.

Kartkartėmis pro šalį lėtai praslinkdavo automobilis įjungtais žibintais, nors ir buvo vidurdienis. Keli žmonės pamojavo, dar kažkas rodė į ją pirštu ir juokėsi. Viena pagyvenusi moteris net pravėrė langą ir pasiūlė pavėžėti iki namų. Ji nieko neatsakė, nes puikiai žinojo, kad su nepažįstamaisiais – net ir maloniais,

vilkinčiais gėlėtomis suknelėmis – kalbėtis nevalia. Tiesiog toliau mynė pedalus irdamasi į kitą gyvenvietės pusę, kol pagaliau įsuko į pirmąją savo maršruto gatvelę, pasibaigiančią akligatviu.

Aplink buvo tuščia – tarsi miestą staiga būtų užklupusi zombių apokalipsė. Ši mintis ne tokia ir keista, turint omenyje, kad kone visi šių apylinkių gyventojai buvo it negyvėliai slankiojantys šimtamečiai. Ji pasistatė dviratį prie pirmojo vienkauščio namo ir ėmė galynėtis su varteliais. Tuomet pasileido bėgti per pliaupiantį lietų, tačiau paslydo ant grindinio ir krisdama rėžėsi į duris. Stipriai susitrenkė krumplius, tad aikčiodama priglaudė prie lūpų nuo skausmo pulsuojančius pirštus. Laikraštis sušlapo vos ištraukus iš krepšio, bet jai pavyko įgrūsti jį į pašto dėžutę ir pirštu įstumti užkliuvusį kampa, kol galiausiai jis šlumštelėjo vidun.

Pirmąją gatvelės pusę ji aplėkė per mažiau nei aštuonias minutes, o kitoje pusėje užtruko kiek ilgiau, nes ketvirtojo namo šeimininkai laikė piktą seną šunį, – ji visad bijojo, kad vieną dieną šis nukas jai nykštį. Tada pagriebė dviratį ir, grįžusi į pagrindinį kelią, įsuko į kitą akligatvį, kone identišką pirmajam. Už tinklinių užuolaidų pastebėjo kelis susiraukšlėjusius veidus ir be didelio entuziazmo pamojavo jiems. Nematė, ar jie atsakė tuo pačiu. Lietus pliaupė tiesiai į akis, paversdamas pasaulį neryškių formų ir spalvų kaleidoskopu.

Aplėkusi gatvę, ji prisiglaudė autobusų stotelėje, nusibraukė nuo veido šlapius plaukus ir nupūtė nuo lūpų lietaus lašelius. Liūtis savo pirštais barbeno į stogą ir negailestingai pylėsi į gatvę, taip įkalindama ją stiklo ir žliaugiančio vandens narve. Kaip įmanydama nusausinusi rankas, Meizė išsitrau-

kė telefoną iš džinsų kišenės, – pamačius šlapią ekraną širdis nusirito į kulnus. Tačiau telefonas veikė, ir žvilgtelėjusi į laiką ekrane ji suprato, kad nuo tada, kai išvažiavo iš namų, praėjo pusvalandis. Galvoje vėl ėmė sukstis įkyri mintis – galėtų dabar imti ir paskambinti ponui Volkeriui, mesti šį kvailą darbą, palikti čia tuos laikraščius ir grįžti namo.

Bet jei taip pasielgtų, prarastų šeštadienio pajamas. Tas, pamiškėje. Tas tikrąsias pajamas. Kartais net po dvidešimt svarų.

Ji papurtė galvą ir įkišo telefoną į neperšlampamą laikraščių maišelį. Beliko apvažiuoti tik tris gatves ir neatrodo, kad įmanoma dar labiau sušlapti.

Meizė susikaupė ir vėl nėrė į lietu, kirto apleistą gatvę – vanduo siekė jai kulkšnį ir apsėmė sportbačius. Juokingai ap sunkusiomis kojomis ji prisiryė prie pirmojo namo ir atrėmė dviratį į aptrupėjusią mūrinę sieną. Laikydama laikraštį jau buvo nuėjusi pusę kelio, tačiau staiga stabtelėjo.

Namo durys buvo pravertos. Ir ne šiek tiek – *plačiai* atlapotos. Iš tos vietos, kur stovėjo, Meizė matė ant prieškambario kilimo telkšantį vandenį ir riešutmedžio spalvos telefono staliuką, talžomą lietaus lašų. Viduje buvo keistai tamsu, pažvelgusi į du didelius priekinius langus – vienas jų tikriausiai buvo svetainės, o kitas miegamojo – ji pamatė, kad sunkios užuolaidos visur užtrauktos.

Žengė į priekį dar kelis žingsnius, laikraštis jau darėsi minkštas. Kažkas perskrodė jos mintis – ne triukšmas, greičiau *nuojauta*. Tai buvo perspėjimas apie pavojų, instinktas, kurio su niekuo nesupainiosi. Kažkas šiame name ne taip. Kažkas *negerai*. Meizė nusibraukė vandenį nuo akių ir atkreipė dėme-

si, kad skauda mirksėti. Jai už nugaros plytėjo rami gatvė, it kartoninė teatro dekoracija. Audrai šėlstant viskas atrodė kiek netikra, tarsi tuoj sulinks ir subyrės. Namas ramiai sau laukė.

Tai *tik namas*, ramino save Meizė. Keistas jausmas akimirkai mirksniu pradingo. Dar kiek, ir laikraštis visiškai sukuiš, tad ji nubėgo prie durų ir sviedė jį į vidų, pasiruošusi sprukti atgal į gatvę.

Ją sustabdė balsas. Balsas iš vidaus. Plonas, spigus, desperatiškas.

– Prašau.

Atrodė, kad diena, pripildžiusi ją lietaus, dabar staiga sušaldė į ledo luitą. Akimirka ji sustingo, negalėdama net pajudėti nuo išgaščio. Žengė žingsnį atgal, oda ėmė dilgčioti, galvą nusmelkė šiurpas ir sukaustė taip, kad atrodė, jog iškris visi plaukai.

– Prašau? – vėl pasigirdo balsas. Jis buvo senas, *senovinis*.

Staiga Meizė pasijuto siaubingai vien nuo minties, kad nori dingti iš čia. Galbūt kas nors pargriuvo ir negali atsikelti? Senukai dažnai patiria nelaimingų atsitikimų ir ką nors susilaužo – ji tai žinojo, nes su mama žiūrėjo serialą „Casualty“¹.

– Hm... – prabilo ji gerklėje stringančiu balsu. – Sveiki? Ar jums reikia pagalbos? Aš... aš turiu telefoną.

Ji kyštelėjo ranką į laikraščių maišelį, bergždžiai jo ieškodama. Iš namo vidaus nesulaukė jokio atsakymo – bent jau tokio, kurį galėtų išgirsti per pliaupiantį lietu, – tad priėjo prie durų, dirstelėjo vidun, nes nenorėjo lįsti giliau, nei dera. Iš

¹ „Casualty“ – 1986 m. sukurtas britų serialas apie medikų gyvenimą (čia ir toliau išnašose – vertėjos pastabos).

vidaus sklido keista smarvė, užgožianti net lietaus kedenamos žemės aromata. Tvaikas buvo panašus į puvėsių – kaip anąkart, kai vidurvasarį neišnešė šiukšlių, tačiau sumišęs su kažkokių medikamentų kvapu, jai kažkuo priminė ligoninę. Tas kvapas užgniauzė gerklę.

– Sveiki? – Šį kartą ji pabandė kiek garsiau. Viduje negalėjo nieko įžiūrėti, ten tiesiog trūko dienos šviesos. Atrodė, kad koridoriaus pusiaukelėje baigiasi pasaulis. – Palaukite, iškviesiu greitąją pagalbą.

Tyla.

Ji pagaliau rado telefoną ir kone šūktelėjo iš džiaugsmo. Tik rankos drebėjo, o nykštys buvo per daug šlapias, kad atrinktų ekraną.

– Palaukite sekundėlę, – ištarė ji ir įvedė slaptažodį. – Viskas bus gerai.

Jokio atsakymo.

– Nagi, velniai griebtų, – burbtelėjo ji į telefoną. Ekranas pagaliau atsirakino, ir ji žvilgtelėjo į prie durų šono prisuktą varinį namo numerį, bandydama prisiminti, kokios gėlės vardu pavadintas šis akligatvis. Pelargonijų kvartalas? Gerberų kvartalas? Ji buvo tokia susijaudinusi, kad akimirką net negalėjo prisiminti greitosios pagalbos numerio.

Taigi 999, idiote tu!

Meizė surinko numerį ir pridėjusi telefoną prie ausies klausėsi signalo.

Nagi, greičiau.

Namo viduje buvo visiškai tylu, tik ta sunki stingdanti tamsa ėmė sukti jai pilvą. Ji žvelgė vidun, bandydama ką nors

suprasti, žvilgsniu ieškodama kokio nors kontūro, krašto ar linijos, kuri leistų jai už ko nors užsikabinti.

Štai, ar ten kažkas matyti? Gilesnis šešėlis, apsuptas tamsos? Aukštas, plonas. Galbūt laikrodys? Drabužių kabykla? Ji sutelkė į jį visą dėmesį toliau klausydama, kaip telefonas pypsi, pypsi ir...

Šešėlis sujudėjo – jis judėjo *greitai*. Meizei staiga pasirodė, it traukinys būtų iššokęs iš tunelio – tamsos pliūpsnis buvo toks greitas ir staigus, kad klyksmas užgeso dar jai nesuvokus jo kylant gerkle. Toji šešėlių siena puolė ją, užgožė durų angą ir ranka užspaudė jai žandikaulį.

Telefonas spragtelėjo, tylus balsas paklausė, kas atsitiko, tačiau ji nebegalėjo atsakyti.

Kita ranka sugriebė ją už plaukų, pasuko galvą ir įbruko į namo vidų. Per lietu nuvilnijo perkūno griausmas, ir Meizė akimirksniu paniro į tamsą.